

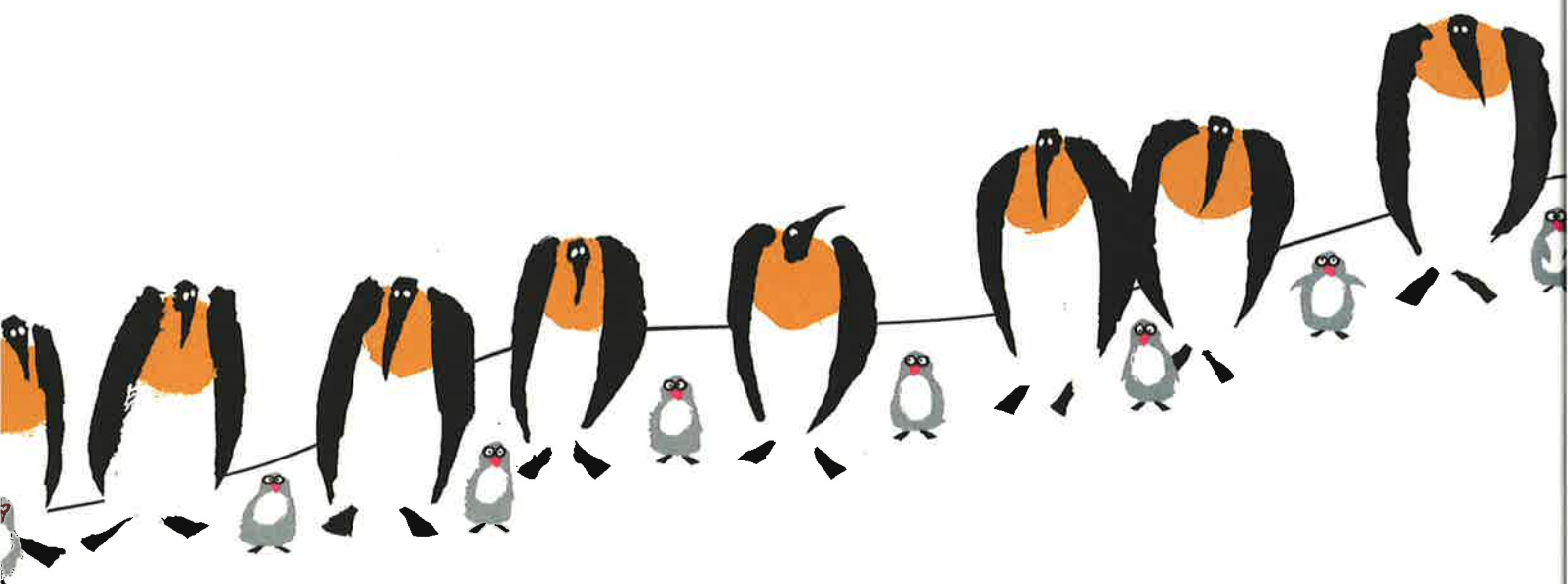

Twee dolverliefde pinguïns wilden samen graag een eitje, maar ach, het waren mannetjes. Dat zat er dus niet in. De andere pinguïnparen stonden keurig op een rijtje, met allemaal een pasgeboren jong tussen zich in. Toen zagen ze twee stenen liggen, ergens op de grond. Ze waren wit, met vlekjes, en als eieren zo rond.

Daar konden ze er heel misschien wel eentje van gebruiken. Ze zorgden samen weken voor hun mooie, stenen ei. Ze broedden en ze broedden, maar er kwam geen pinguïнкуiken. Er kwam geen barst, het was en bleef een grote, witte kei. 'Het duurt gewoon wat langer,' zei de jongste van de twee. De oudste schudde droevig met zijn kop: 'Ik stop ermee.'

Het ei werd weer gewoon een steen. Het tweetal was verdrietig. Maar ergens in de verte, in een grote waterplas, lag eenzaam en alleen een pinguïne, heel nat en nietig. Het was al bijna koud, en niemand wist van wie het was. Het diepbedroefde pinguïnpaartje haastte zich erheen. 'Verwarmen!' riep de oudste van het stel. 'Dit is geen steen!'

Een week of twee daarna kwam er een barst, en toen een kuiken. 'Dag papa's,' riep het opgewekt. 'Wie wil mij leren duiken?'

guïns *

